

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 673/2017-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Hargašom, Košická 56, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 349/2015-211 z 25. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená 3. októbra 2017, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 349/2015-211 z 25. mája 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 46/2013 domáhal proti žalovanému – obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ochrany osobnosti. Podanou žalobou sťažovateľ žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť v denníku [REDAKOVANÉ], ktorého je žalovaný vydavateľom, ospravedlnenie za uverejnenie článku pod názvom „[REDAKOVANÉ]“, ako aj za uverejnenie jeho obrazovej snímky. Zároveň žiadal žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu v sume 10 000 € za zverejnenie nepravdivých a pravdu skresľujúcich tvrdení v predmetnom článku.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 46/2013-163 z 12. februára 2015 žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

4. Proti rozhodnutiu krajského súdu nasmeroval sťažovateľ svoju sťažnosť. Bez opísania predmetu konania a podstatného obsahu rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi

opätovne zopakoval a predostrel svoj právny pohľad na vec, ako aj námietky prezentované pred všeobecnými súdmi. Uvádza, že napadnutým rozhodnutím došlo k neprípustnému zásahu do jeho označených práv, keďže krajský súd bez primeraného a odôvodneného vysvetlenia priznal právu na slobodu prejavu vyššiu prioritu a ochranu ako právu jednotlivca na ochranu súkromia, ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. V tejto súvislosti predostiera názor, že *„poradie práv garantovaných Ústavou SR ako aj Dohovor odzrkadľuje prioritu jednotlivých práv a tiež determinuje, ktoré práva majú v prípade ich vzájomného konfliktu prednosť, t. j. skôr uvedené práva majú prednosť pred neskôr uvedenými právami“*.

5. Napadnutý rozsudok je podľa názoru sťažovateľa nepreskúmateľný, arbitrárny a nespĺňa podmienky, ktoré definuje právo na súdnu ochranu podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu, t. j. právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené, princíp právnej istoty a princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

6. Rozpor napadnutého rozhodnutia s čl. 19 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že okresný súd ho označil za osobu verejného záujmu, pretože bol v minulosti politikom, čím označil každého bývalého politika za osobu verejného záujmu. Tvrdí, že tento názor vytvára precedens, že o každom bývalom politikovi je možné uverejňovať informácie z jeho súkromného života bez toho, aby prišlo k porušeniu práva na súkromný a rodinný život. Podľa jeho názoru je potrebné brať do úvahy, že konkrétny čin alebo postavenie verejnej osoby má iba dočasný charakter, a teda *„každá osoba verejného záujmu je predmetom verejného záujmu iba dočasne/krátkodobo“*.

7. Okrem toho sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že krajský súd pri rozhodovaní neuskutočnil test proporcionality. Predostiera svoj právny názor, v zmysle ktorého:

«Faktor č. 1: Podľa právneho názoru sťažovateľa článok neprispel k verejnej diskusii, pretože neobsahoval žiadny právny alebo spoločenský problém. Článok iba stroho prebral informáciu, že súd „neuveril“ sťažovateľovi ohľadom jeho majetnosti a teda v samej podstate článok iba informoval verejnosť o stave konania sťažovateľa, t. j. konania ohľadom

odpustenia súdneho poplatku sťažovateľa. Z článku nevyplýva ani jedna otázka ohľadom toho či treba zmeniť inštitút oslobodzovania poplatkov.

Faktor č. 2: Podľa právneho názoru sťažovateľa nie je sťažovateľ osoba verejne známa, pretože v čase zverejnenia článku nepôsobil sťažovateľ v žiadnej verejnej funkcii a splnil si svoj trest, ktorý mu bol v minulosti uložený. Článok sa rovnako netýkal minulosti sťažovateľa, článok iba informoval o jednotlivcovi, ktorému neboli odpustené súdne poplatky a ak by išlo o bežného občana, ktorý nikdy nebol verejne činný, tak by súd bez akýchkoľvek pochybností rozhodol, že uvedený článok zasahuje do súkromia takéhoto jednotlivca, pričom tak mal urobiť aj v prípade sťažovateľa.

Faktor č. 3: Sťažovateľ nemal záujem verejne informovať o súdnych konaniach, ktoré v súčasnosti vedie a teda nebol tu dôvod informovať o osobe, ktorá nie je verejne činná. Vydavateľ článku mohol údaje anonymizovať, t. j. neuvádzať meno sťažovateľa a vytvoriť článok ohľadom informácie o súdnych poplatkoch a ich odpúšťaníu

Faktor 4: Sťažovateľ poukazuje na to, že informácie uvedené v článku neboli pravdivé, najmä s ohľadom na to, že nehnuteľnosť (dom), ktorá je uvedená v článku nikdy nevlastnil a nemohol ju darovať, t.j. aj informácia o darovaní domu v roku 2011 je nepravdivá. Žalovaný uviedol, že uvedenú informáciu nadobudol na základe listu vlastníctva, ale na liste vlastníctva sa nachádza výlučne informácia, že dom dcéra nadobudla darom a neuvádza sa informácia od koho dcéra tento dom nadobudla, t.j. článok obsahuje nepravdivé informácie, respektíve informácie, ktoré nabádajú na závery v rozpore s objektívnym stavom.

Faktor 5: Obsah článku nekorešponduje s jeho nadpisom a teda forma článku je v priamom rozpore s oprávnenými záujmami sťažovateľa, najmä podobizeň sťažovateľa nekorešponduje s údajnou témou súdnych poplatkov a podobizeň sťažovateľa je použitá v rozpore s oprávnenými záujmami sťažovateľa.»

Poukázal pritom na niektoré z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj nálezy, ktoré v obdobných veciach vydal ústavný súd.

8. Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa... na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR a na ochranu pred

neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR v spojení s právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu Bratislava zo dňa 25.05.2017, sp.zn.: 3Co/349/2015, č.k.: 3Co/349/2015-211 boli porušené.

2. Základné práva sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu Bratislava zo dňa 25.05.2017, sp.zn.: 3Co/349/2015, č.k.: 3Co/349/2015-211 boli porušené.

3. Rozhodnutie Krajského súdu Bratislava zo dňa 25.05.2017, sp.zn.: 3Co/349/2015, č.k.: 3Co/349/2015-211 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- Eur.

5. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 312,34 Eur.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

16. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Podľa odseku 2 tohto článku ústavy, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

17. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

18. Sťažovateľ predovšetkým tvrdí, že boli porušené jeho označené práva, pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia týchto práv rozviedol v sťažnosti obdobne, ako to už urobil v konaní pred všeobecnými súdmi. K ich porušeniu malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť aj tým, že sa krajský súd stotožnil s právnymi závermi okresného súdu bez náležitého vysporiadania sa s jeho argumentáciou, ktorú uplatnil v rámci podaného odvolania. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tak zrejmé, že sťažovateľ od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospeli všeobecné súdy.

19. Ústavný súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

20. S ohľadom na uvedené pristúpil ústavný súd k preskúmaniu odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru. Tento prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, keď posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná.

Krajského súdu ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti, pričom na zdôvodnenie svojich záverov okrem iného uviedol:

«... článok uverejnený v denníku [REDAKOVANÉ] dňa 15.6.2012 s názvom „[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“ neobsahoval žiadne znevažujúce a difamujúce tvrdenia o osobe žalobcu a neobsahoval ani hodnotiace úsudky neprimeranej povahy, ktoré by mohli žalobcovi spôsobiť ujmu... cieľom článku bolo informovať verejnosť o tom, že sa vyskytujú prípady osôb, ktoré sa snažia priviesť do hmotnej núdze, aby im na základe toho boli odpustené súdne poplatky v konaniach, ktoré vedú, príp. iné peňažné povinnosti, keďže vychádzali najmä z rozhodnutí súdov.

... Odvolací súd po preskúmaní veci zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný vykonaním svojho práva na slobodu prejavu a šírenie informácií nezasiahol neprimerane do osobnostných práv žalobcu... Rozhodujúcou otázkou pre posúdenie jeho akceptovateľnosti v konkrétnom prípade je preto otázka jeho primeranosti, teda či obmedzenie práva na slobodu prejavu zodpovedá zásade proporcionality. Na tento účel judikatúra (ESLP i Ústavný súd SR) využíva test proporcionality založený na hľadani odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade „hovoriť“, resp. uverejnil informáciu (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 492/2012 z 18.4.2013).

... Súd prvej inštancie zohľadnil, že žalovaný (KTO) je vydavateľom denníka [REDAKOVANÉ] kde bol zverejnený predmetný článok, čím sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana poskytovaná novinárom, resp. médiám. Pri rozhodovaní sa riadil aj ďalšími uvedenými kritériami a k namietanému statusu žalobcu (odpoveď na otázku O KOM) v rozhodnej dobe uviedol, že žalobca tým, že prestal byť poslancom národnej rady a teda politicky činný, neprestal byť osobou verejného záujmu z dôvodu jeho negatívnych činov a konania, najmä spáchaní trestných činov (dokonca počas výkonu poslaneckého mandátu), čo mal za preukázané právoplatnými rozhodnutiami súdov. V odôvodnení napadnutého rozsudku objasnil, že za osobu verejného záujmu možno považovať osobu, ktorá je stredobodom pozornosti verejnosti, v súhrne všetky osoby, ktoré na seba upútávajú pozornosť. Osobou verejného záujmu sa fyzická osoba stáva nielen svojou pozitívnou, ale aj negatívnou činnosťou dosahujúcou určitú intenzitu, a to aj bez vlastného pričinenia, ako tomu podľa neho bolo i v prípade žalobcu. Žalobca tým, že sa v čase, keď bol politik a podnikal spáchal trestné činy, za ktoré bol aj právoplatne odsúdený, sa dostal do povedomia širokej verejnosti a stal sa osobou verejného záujmu a dokonca sa práve pri tomto svojom konaní

domáhal ochrany vyplývajúcej z jeho postavenia poslanca parlamentu, čím práve on sám vzbudil u verejnosti záujem o svoju osobu. Odvolací súd nepovažoval za možné stotožniť sa s námietskou žalobcu vo vzťahu k posúdeniu jeho statusu, že zverejnené informácie sa netýkajú jeho minulej trestnej činnosti, keď práve to bolo podstatou článku, že žalobcovi vyhovuje byť nemajetným, pretože má peňažné povinnosti voči štátu a to aj z jeho trestnej činnosti (peňažný trest a povinnosť nahradiť daňovému úradu škodu).

S otázkou posúdenia postavenia žalobcu súvisí aj hodnotenie ďalšieho kritéria proporcionality obmedzenia práva na slobodu prejavu v strete s právom na ochranu osobnosti; súd prvej inštancie správne hodnotil aj to, ČO bolo jeho obsahom uverejneného článku a dospel správne k záveru, že išlo o vec verejného záujmu... Treba však opätovne zdôrazniť, že v prejednávanej veci sa o osobe žalobcu uverejňovali informácie o jeho konaní, ktoré malo vzťah k verejným otázkam, t.j. k oslobodzovaniu od súdnych poplatkov, resp. čiastočne k priznaniu statusu osoby poberajúcej dávky v hmotnej núdzi, ktoré majú jednoznačne charakter verejných záležitostí, keď sa mal žalobca snažiť o oslobodenie od peňažného plnenia v prospech štátneho rozpočtu, príp. priznania plnenia z verejných prostriedkov. V súlade s názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v náleze sp. zn. IV. ÚS 302/2010, význam informovania o otázkach verejného záujmu sa zvyšuje vtedy, ak ide o spravodlivosť v širšom zmysle slova, resp. zabezpečenie jej výkonu, ktorý nevyhnutne musí byť predmetom verejnej kontroly. Preto aj keď žalovaný v napadnutom článku zasiahol do osobnostných práv žalobcu tým, že opisoval jeho osobné a majetkové pomery, resp. ich zmeny, nie je možné ich považovať za bezdôvodné a bezúčelné. Tým dôvodom bolo práve to, že išlo o podstatné okolnosti, ktoré ovplyvňovali peňažné povinnosti v súvislosti s žalobcom vedenými súdnymi konaniami. V danej veci tak nešlo o prípad, kedy by novinárska sloboda prejavu musela ustúpiť právu na ochranu súkromného života, nakoľko neinformovala verejnosť o súkromnom živote verejne známej osoby len za účelom vyvolania senzácie, ale sledovala legitímny cieľ prispieť k debate o otázkach verejného záujmu.

Súd prvej inštancie správne vyhodnotil aj to, KDE došlo k zverejneniu informácií, zasahujúcich do práv žalobcu, keď správne uviedol, že v danej veci bol článok zverejnený v denniku ■■■■■ bol určený širokej laickej verejnosti a preto boli prípustné určité zjednodušenia. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že išlo o denník s celoslovenskou pôsobnosťou, Čo na druhej strane zvyšuje ochranu osobnostných práv žalobcu. V prospech

žalovaného ďalej svedčí aj to, že predmetný článok z 15.6.2012 bol reakciou na aktuálne rozhodnutie NS SR (sp. zn. 5Cdo 76/2012) zo dňa 15.5.2012, takže išlo o aktuálne informovanie (KEDY) o záležitosti verejného významu, pri ktorom súd prvej inštancie správne akcentoval skutočnosť, že zverejnené informácie o žalobcovi sú prevzaté (takmer doslova) z rozhodnutí súdov. Rovnako nie je možné v tejto súvislosti mať za dôvodnú námietku žalobcu, že v prípade tohto článku išlo o bezdôvodné a bezúčelné pripomínanie prehreškov žalobcu z minulosti, keďže išlo o reakciu na vyššieuvedené rozhodnutie najvyššieho súdu.

Aj v prípade namietanej skutočnosti, že článok neobsahoval informáciou o odmietnutí trestného oznámenia pre podozrenie zo subvenčného podvodu, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že táto nemá za následok, že by zverejnený článok vyznel ako celok nepravdivo, alebo pravdu skresľujúco. V tomto prípade išlo o prevzatú informáciu z časopisu Plus 7 dní a žalovaný pri jej zverejnení neprezentoval vlastné subjektívne názory. Prevzatú informáciu neupravoval vlastnými pravdu skresľujúcimi hodnotiacimi úsudkami o konaní predmetného štátneho orgánu a samotná informácia o tom, že "██████████" dní informoval, že ústredie práce podalo trestné oznámenie pre podozrenie zo subvenčného podvodu", je pravdivá. Odvolací súd dáva do pozornosti v tejto súvislosti aj to, že žalovaný záverom predmetného článku doplnil túto informáciu a výslovne uviedol, že o výsledku tohto konania nemá od príslušného orgánu (polície) informáciu. Za situácie, keď sa skutkové tvrdenia, ktoré sú uvádzané v predmetnom článku nepreukázali ako nepravdivé, a existuje dostatočný podklad pre namietané vyjadrenia žalovaného v predmetnom článku, s ohľadom na status žalobcu ako osoby verejného záujmu, nie je daný priestor pre zásah súdu. Odvolací súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci nemožno uvažovať o neoprávnenosti zásahu do osobnosti žalobcu, ak k zásahu došlo v rámci výkonu práva na slobodu prejavu a šírenie informácií a vyslovenia kritického názoru.

K uverejnenej podobizni žalobcu v predmetnom článku, odvolací súd uvádza, že aj v tejto časti považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Právo na ochranu osobnosti zahŕňa i právo na podobu. Ide tu o zachytenie vlastnej podoby fyzickej osoby všeobecne identifikovateľným a tým rozpoznateľným zobrazením. Zákonná licencia v zmysle § 12 ods. 3 Obč. zák. (tzv. spravodajská alebo reportážna licencia) je taxatívne obmedzená na tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo spočívajúce v informovaní

verejnosti o veciach oprávneného verejného záujmu vrátane ich kritického hodnotenia. Predmetný článok podľa názoru odvolacieho súdu možno zahrnúť pod spravodajstvo vo vyššie uvedenom zmysle a preto sa na fotografiu žalobcu uverejnenú v predmetnom vydaní denníka ■■■■, zobrazujúcu osobu verejného záujmu, ktorá je predmetom tohto článku, vzťahuje ustanovenie § 12 ods. 3 Obč. zák. Žalovaný preto mohol použiť fotografiu žalobcu aj bez súhlasu žalovaného.»

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom, na základe ním podaného odvolania proti rozsudku okresného súdu z 12. februára 2015, teda sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu. Sťažovateľ tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

22. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa však z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Okrem toho obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa obsiahnutými v odvolaní, ktoré sú v podstate totožné s námietkami obsiahnutými v sťažnosti podanej ústavnému súdu, zaoberal a s týmito sa pomerne vyčerpávajúco vysporiadal. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Ústavný súd preto zhrňujúco konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú

z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

23. Iba pre úplnosť ústavný súd k námietke nastolenej ústavnou sťažnosťou o tom, že poradie jednotlivých práv zaručených ústavou (v tomto prípade práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu, pozn.) odzrkadľuje ich prednosť, t. j. že v prípade konfliktu majú skôr uvedené práva prednosť pred neskôr uvedenými právami, uvádza, že takýto výklad nemožno akceptovať. Riešenie sporu (nielen) týchto dvoch garantovaných práv je závislé od konkrétnych okolností prípadu, posúdenia primeranosti zásahu, a nie od poradia, v rámci ktorého majú tieto práva svoje miesto v ústave. Výklad predostretý sťažovateľom zakladá stav sústavnej priority práva na ochranu osobnosti, (resp. akéhokoľvek práva s výhodou poradia) popiera samotné právo na slobodu prejavu (resp. akékoľvek právo systematicky zaradené v neskoršom poradí) a jeho zakotvenie v ústave by tak v konečnom dôsledku strácalo opodstatnenie.

24. Napokon, v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (strán sporu). Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru ústavného súdu učinil krajský súd svojím rozhodnutím zadosť.

25. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, totožnosť námietok sťažovateľa, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že nezistil signály, respektíve exces, ktorý by bol spôsobilý vyvolať relevantnú pochybnosť o tom, že krajský súd pri kolízii týchto základných práv s právom na slobodu prejavu (čl. 26 ods. 1 ústavy) opomenul niektorý zo základných aspektov pri výkone testu primeranosti zásahu. Ústavný súd preto v nadväznosti na jeho zistenie, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu práv na spravodlivý proces, aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017